

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobců: **T.H.B.**, nar. ..., bytem ..., zastoupené advokátem Mgr. Petrem Václavkem, sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,
proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, IČ 00007064, sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.8.2018, č.j. CPR-22715-2/ČJ-2018-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 8. 6. 2018, č. j. KRPK-14152-55/ČJ-2018-190022. Tímto prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo opustit

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

území ČR do 60 dnů od oznámení rozhodnutí

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že řízení o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců nahrazuje řízení o správním vyhoštění v případech, kdy by mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého života účastníka řízení, avšak tím není dotčena povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí, tedy i rozhodnutí o povinnosti opustit území, podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Pokud meritorní rozhodnutí neobsahuje řádnou úvahu o přiměřenosti dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, jde o porušení tohoto ust. i § 3 správního řádu, neboť žalovaný se nepokusil zjistit skutečný stav věci, což je i v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Ochrana před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života je též zakotvena v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod i v čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně také poukázala na rozsudek NSS ze dne 28.2.2014 sp. zn. 5 As 102/2013, podle něhož je „nutné přihlídnout k tomu, že protiprávní jednání stěžovatele na území ČR souviselo výhradně s jeho nelegálním pobytem, nepředstavuje tedy samo o sobě nebezpečí pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost.“ Toto rozhodnutí lze podle žalobkyně vztáhnout i na její případ. Správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, neboť uvedly, že děti nemají na území ČR povolen nelegální pobyt, avšak v době vydání prvostupňového rozhodnutí měla dcera žalobkyně nezl. N.T., nar. ... fikce dlouhodobého pobytu, neboť probíhalo odvolání proti zamítnutí její žádosti, kdy v současnosti má podanou žalobu u KS v Plzni a lze očekávat přiznání odkladného účinku, což správní orgány pominuly. Též nezhodnotily dobu pobytu žalobkyně v ČR. Jelikož je žalobkyně matkou dvou nezletilých dětí, měl se k možnosti jejich odloučení vyjádřit OSPOD.
3. Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobní námitky jsou obdobné námitkám odvolacím, s nimiž se již vypořádal v napadeném rozhodnutí. Proto plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve svém postupu neshledal pochybení, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Součástí správního spisu je úřední záznam Krajského ředitelství Policie Karlovarského kraje ze dne 14.2.2018, podle kterého v tento den se na pracoviště dostavila žalobkyně, a bylo zjištěno, že měla dlouhodobé vízum s platností od 5.11.2017 do 2.2.2018. Bylo konstatováno, že 15.4.2015 žalobkyně požádala na odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Tato žádost byla zamítnuta 23.8.2016. Proti tomuto se žalobkyně odvolala a Komise pro rozhodování ve věci pobytu cizinců prvostupňové rozhodnutí potvrdila a odvolání žalobkyně zamítla dne 2.12.2016. Následovalo rozhodnutí zdejšího soudu pod sp.zn. 30A 2/2017 ze dne 6.12.2017, jímž byla žaloba žalobkyně zamítnuta. Na základě toho cizinka ke dni 14.2.2018 pobývá na území ČR bez platného víza i bez oprávnění k pobytu. S žalobkyní bylo téhož dne zahájeno řízení o správním vyhoštění. Byl opatřen rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 6.12.2017 č.j. 30A 2/2017-55, z něhož je zřejmé, že nabyl právní moci dne 30.12.2017. Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ve zprávě z 9.3.2018 uváděl, že žalobkyně si 15.4.2015 požádala o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání OSVČ, kterážto žádost byla zamítnuta, a k odvolání žalobkyně Komise pro rozhodování ve věci pobytu cizinců toto rozhodnutí potvrdila s právní mocí ke dni 7.12.2016. Následovala žaloba ke krajskému soudu, která byla vyřízena již zmíněným rozsudkem. Cizinka si dále podala žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění, a to dne 26.1.2017, ovšem dne 8.2.2017 byla tato žádost vzata zpět. Cizinka byla oprávněna na základě toho

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

pobývat v ČR do doby pravomocného rozsudku sp.zn. 30A 2/2017, tedy do 30.12.2017. K tomu MV ČR přiložilo své rozhodnutí ze dne 23.8.2016 č.j. OAM-10523-55/DP-2015 o tom, že žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu se zamítá a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se neprodlužuje. Stejně tak je zde rozhodnutí o odvolání vydané Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dne 2.12.2016 vydané pod č.j. MV-1460004-6/SO-2016, jímž bylo rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky potvrzeno. Dále ze zprávy OAMP ze dne 9.3.2018 jsou zřejmé nejen již zmíněné informace týkající se žalobkyně, ale i informace k pobytovému stavu jejích dvou dětí. Součástí správního spisu jsou i rodné listy těchto dětí. Jde o syna B.N.M.Q., nar. ... v S. U něho se uvádí, že tento cizinec nemá na území ČR povolen žádný druh dlouhodobého víza, vztahuje se tedy k němu status jeho matky. Druhé dítě je N.T., nar. ... v O., zde je konstatován druh pobytu dlouhodobý za účelem rodinným, kdy žadatel je dítě narozené na území ČR. Platnost tohoto povolení k dlouhodobému pobytu je od 14.11.2013 do 7.10.2015. Dále se zde uvádí, že dne 26.8.2015 podala matka jako zákonný zástupce žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu tohoto dítěte za účelem sloučení rodiny.

5. Ve správním řízení vypovídala žalobkyně dne 26.3.2018 a uváděla, že kdysi měla normálně povolený pobyt za účelem podnikání od roku 2008 do roku 2015. Měla nájemní vztah s panem T., který vlastní více nemovitostí. Poskytl jí smlouvu o nájmu na jednu z nemovitostí na adrese.... Na OAMP v Karlových Varech jí tuto smlouvu neuznali s tím, že to není byt pana T. Nabídli jí jiné ubytování v H. a poskytli jí na to smlouvu, a žalobkyně se přihlásila na tuto adresu. Ve skutečnosti, ale bydlela dále na adrese ... Do H. jí přijela pobytová kontrola a zjistila, že tam žalobkyně nebydlí. Na základě toho jí OAMP neprodloužil pobyt. Od té doby se s ní táhnou problémy s pobytem. V současné době bydlí na adrese ... Ve Vietnamu má otce a dvě sestry. Ve Vietnamu ani v ČR nemá žádný majetek. Má středoškolské vzdělání a momentálně je nezaměstnaná. Žije z peněz svého druhu. Ten živí celou rodinu a vše, co je spojené s bydlením, platí. Pracuje v prodejně potravin v Sokolově. Je to otec jejích dvou dětí, není však uveden v rodném listě ani jednoho z nich. Žalobkyně je rozvedená, má přítele N.V.M., který s ní sdílí společnou domácnost. Byt mají v podnájmu. Jedná se o byt o třech místnostech, Bydlí tam s dětmi a přítelem. Její přítel má povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Její známo, že její syn je také momentálně bez pobytu. Žalobkyně za něj požádala o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny, ale toto bylo zastaveno, protože sama žalobkyně již byla v nelegálním pobytu. Dále má žalobkyně dceru N.T., která měla povolení za účelem sloučení rodiny s matkou, ale když tento pobyt matce nebyl prodloužen, i ona začala mít problémy. Dosud v žádné záležitosti dcery není rozhodnuto. Žalobkyně uváděla, že by zde chtěla zůstat kvůli dětem. Obě děti se narodily v ČR, chodí zde do školy, jsou zde daleko lepší životní podmínky. Uváděla, že je integrovaná, pobývá zde docela dlouho, je zvyklá na zdejší život. Starší dcera chodí do školy do Svatavy. Doma mluví česky i vietnamsky. Také žalobkyně umí trochu česky. České přátele nemá. Má dluh v bance, ale rádně ho splácí z peněz od svého přítele. V ČR má pouze tři bratrance. Nyní jí nejsou známy žádné překážky bránící návratu do země původu z důvodu její rasy, náboženství, příslušnosti k sociální skupině či pro politické přesvědčení. Kdyby byla nucena vycestovat z území ČR, uvedla, že by jí nehrozilo v zahraničí žádné nebezpečí nebo trest smrti, její zdravotní stav je normální.
6. Také ve věci vypovídal dne 19.4.2018 její přítel N.V.M. Potvrdil, že spolu bydlí na adrese ..., ve společné domácnosti asi 3-4 roky. Nejprve bydleli na adrese ..., jedná se o ubytovnu, Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

mají tam pronajaté dvě místnosti, kuchyň mají společnou s ostatními. Mají dvě děti. Jeho přítelkyně nechtěla, aby byl uveden v rodném listě, protože u první dcery byla ještě vdaná za někoho jiného, a proto není zapsán v rodném listě a u syna není zapsán z jiných rodinných důvodů. U syna by chtěl být zapsán co nejdříve. U dcery to zatím z rodinných důvodů nejde. Jeho děti nemají žádné povolení k pobytu. Momentálně se snaží vyřídit rodné listy dětí, ve kterých bude uveden jako otec. Pak by jim chtěl pořídit nové pasy a zažádat o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny s ním. Je podnikatelem v ..., kde má prodejnu potravin. Z toho živí celou rodinu. Poslední dva měsíce je vše na něm. Dříve se podílela i přítelkyně, ale ta teď nemůže pracovat, když přijde z práce, pomáhá přítelkyni s dětmi. Dceru vozí ráno do školky do S. Znali se už ve Vietnamu, po příjezdu do Čech se znovu vyhledali a vytvořili spolu vztah, považuje ji za svoji manželku. K dětem má velmi silný citový vztah, hraje si s nimi a podílí se na jejich výchově. Kdyby byla žalobkyně vyhoštěna, byla by to podle jeho názoru pro jejich rodinu katastrofa. Samozřejmě by chtěl, aby si jeho přítelkyně pobyt zlegalizovala. Nedokáže si představit, že by jeho přítelkyně musela opustit ČR a nechala zde děti. Neví, jak by to bez ní zvládly. Naposledy byl ve Vietnamu v roce 2014. Má tam matku a sourozence. V případě, že by jeho přítelkyně musela s dětmi opustit ČR, neví, zda by mohli žít u jeho matky. Vůbec o tom nepřemýšlel. Momentálně by chtěl legalizovat pobyt dětí.

7. Součástí správního spisu jsou rodné listy obou dětí, u chlapce narozeného v roce 2017 není uveden žádný otec, u dcery je uvedena jiná osoba než pan N.V.M.. Dne 4.5.2017 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobkyni, že řízením bylo zjištěno, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, a proto se toto zahájené řízení považuje za řízení o povinnosti opustit území.
8. V prvostupňovém rozhodnutí ve věci správní orgán uvedl, že když se žalobkyně dostavila 14.2.2018 na odbor cizinecké policie, předložila cestovní doklad, v němž byl vlepen překlenovací štítek s platností od 5.11.2017 do 2.2.2018. V pasu nebylo vyznačeno vízum, povolení k pobytu, ani jiný záznam opravňující k pobytu na území ČR, tudíž se žalobkyně na území ČR zdržovala neoprávněně, bez víza a oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. Dále se konstatuje, že žalobkyně si požádala o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, nicméně tato žádost jí byla zamítnuta definitivně rozsudkem Krajského soudu v Plzni č.j. 30A 2/2017-55, který nabyl právní moci 30.12.2017. Od 31.12.2017 na území ČR pobývá žalobkyně neoprávněně. Správní orgán dále zjistil, že žalobkyně má na území ČR dceru a syna, kteří s ní žijí a nemají povolen žádný druh dlouhodobého pobytu. Rovněž žalobkyně sdílí společnou domácnost s panem V.M.N., který má povolený dlouhodobý pobyt do 1.11.2019. Vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění by nebylo podle správního orgánu dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu a ochraně veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zájmem účastnice řízení na ochraně soukromého a rodinného života. Vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění by byl způsoben nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, rozhodnutí o vyhoštění nelze vydat.
9. Podle správního orgánu prvního stupně protože bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně pobývá v ČR neoprávněně, bez víza a jiného oprávnění k pobytu a současně vydáním rozhodnutí o vyhoštění by byl způsoben nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, jsou naplněny podmínky pro vyslovení rozhodnutí o povinnosti žalobkyně opustit území podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Žalobkyně porušila povinnost cizince stanovenou v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud zákon nestanoví jinak. V případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákon o pobytu cizinců je třeba posuzovat podle správního orgánu přiměřenost dopadu tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona dle rozsudku NSS č.j. 7Azs 24/2017-29 ze dne 28.3.2017 (přístupný na www.nssoud.cz). Oproti případným zásahům do práv žalobkyně stojí skutečnost, že na území ČR pobývá bez víza a bez platného oprávnění k pobytu, její děti rovněž nemají v ČR povolen žádnou formu dlouhodobého pobytu. Správní orgán pak shledává uložení mírnějšího správního opatření o povinnosti opustit území ČR jako nezbytné a přiměřené sledovanému účelu, neboť ochrana soukromého a rodinného života nemůže v daném případě vyvážit zájem na ochraně před opakovaným a dlouhodobým porušováním právních předpisů ze strany cizince. Intenzita zásahu, který do života účastnice řízení přináší vydání tohoto rozhodnutí, závisí do jisté míry na ní samotné, neboť sankce v podobě zápisu nebyla stanovena a je na ní, kdy splní zákonné podmínky pro určité pobytové povolení a bude se moci do ČR vrátit.

10. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, která však přes výzvu, která jí byla doručena a je datována 13.6.2018, své blanketní odvolání bez konkrétních odvolacích důvodů nedoplnila.
11. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že k doplnění odvolání jí byla poskytnuta lhůta, přesto nebylo odůvodnění odvolání správnímu orgánu doručeno. Podle žalovaného správní orgán I. stupně shromáždil dostatečné podklady a zjištění, a závěry dostatečně popsal v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. V průběhu řízení ve věci povinnosti opustit území ČR byly správním orgánem zjišťovány okolnosti soukromého a rodinného života účastníků řízení, a protože by vydání rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nepřiměřené dle § 119a odst. 2 v návaznosti na § 174a zákona č. 326/1999 Sb., bylo vydáno namísto toho rozhodnutí ve věci o povinnosti opustit území. Jelikož se ustanovení § 50a zákona č. 326/1999 Sb. transponuje do vnitrostátní úpravy článku 6 odst. 1 Směrnice 2008/115/ES, kdy článek 5 ukládá členským státům povinnost náležitě zohlednit nejvlastnější zájmy dítěte, dále rodinný život a zdravotní stav státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení, tak zmíněná kritéria odpovídají těm, které jsou ve výčtu v § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Přijaté opatření se podle žalovaného nevymyká způsobům, kdy je rozhodnuto v obdobných případech, kdy to plně koresponduje s § 2 odst. 4 správního řádu. Nadto žalovaný konstatoval, že rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců je mírnějším opatřením než rozhodnutí o správním vyhoštění a v případě neoprávněně pobývajícího cizince je vůbec nejmírnějším opatřením, které lze za dané situace přijmout, které cizinci ukládá povinnost cizinci vycestovat z území ČR. Dále rozhodnutí o povinnosti opustit území není mimo povinnosti vycestovat spojeno se žádnými negativními omezeními do budoucna, které by měly přímo vliv na možnost získat vízum či povolení k pobytu. V případě vydání rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců není cizinec omezen ani v tom, že by při splnění zákonných podmínek podal žádost o pobytové oprávnění cestou zastupitelského úřadu ČR. Navíc toto nezakládá důvod pro zařazení cizince do informačních systémů Policie ČR a neobsahuje to ani zákaz vstupu na území ČR. Rovněž toto nemá vliv na nemožnost získat vízum či povolení k pobytu standardní cestou. Rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců umožňuje cizinci, aby si na území ČR v době stanovené k vycestování zařídil pobytový status, je-li k tomu oprávněn, a na území dál oprávněně pobýval. Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců je pouze k tomu, aby cizinec svůj pobyt v ČR uvedl do souladu se zákonem, neboť právo pobytu na území ČR bez potřebného pobytového oprávnění nebo není dáno ústavním právem ani případným pobytům jeho rodinných příslušníků. Respektování napadeného rozhodnutí a vycestování z území ČR umožní účastníci následnou legalizaci dalšího pobytu, který bude na základě řízení o žádosti podané na zastupitelském úřadu v zahraničí moci realizovat v souladu se zákony ČR. V souvislosti s napadeným rozhodnutím pro účastníci řízení nenastávají negativní důsledky spojené se zákazem či omezením vstupu na území ČR i do budoucna. Rozhodnutím o povinnosti opustit území ČR je vyjádřen zájem státu na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval, jedná se o preventivní opatření, které na rozdíl od správního vyhoštění nepřestavuje přítěžující okolnost pro následné získání povolení pobytu na území ČR.

12. Žalobu soud neshledal důvodnou.
13. Podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnutí o povinnosti cizinců opustit území policie vydá u cizince, u kterého nebyly shledány důvody pro rozhodnutí o správní vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.
14. Žalobní námitky směřovaly především k tvrzení, že podle názoru žalobkyně došlo k porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a v této souvislosti i k porušení § 3 s.r., neboť rozhodnutí žalované neobsahuje řádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu předmětného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Tudíž se ani žalovaný nepokusil zjistit skutečný stav věci. Soud tuto námitku neshledal důvodnou, neboť má za to, že z výše shrnutého odůvodnění sobou správních rozhodnutí nepochybně vyplývá, že sice ne žalovaný, ale správní orgán I. stupně se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně dostatečně zabýval. Žalovaný pak přezkum prvostupňového rozhodnutí provedl v dostatečné míře odpovídající tomu, že žalobkyně ani přes výzvu správního orgánu neuvedla žádné odvolací důvody. Správní rozhodnutí v této věci soud shledal přezkoumatelným, a dostatečně, logicky a správně odůvodněným. Nelze pominout základní okolnost případu, totiž že a žalobkyní bylo zahájeno správní řízení o (nejprve vyhoštění, později o povinnosti opustit území ČR) proto, že na území České republiky pobývala neoprávněně bez víza a povolení k pobytu. Na druhé straně bylo správními orgány zohledněno, že žalobkyně má v ČR dvě nezletilé děti, a proto právě nebylo rozhodnuto o jejím vyhoštění. Další podstatnou skutečnost představuje stav, že oprávnění k pobytu v ČR nemají ani nezl. děti žalobkyně, což je stav zcela nežádoucí. Syn žalobkyně nemá v ČR žádný povolený pobyt. Platnost povolení k pobytu dcery žalobkyně skončila poté, co sama žalobkyně přišla o povolení k pobytu, neboť povolení její dcery bylo odůvodněno sloučením s žalobkyní.
15. Soud neakceptoval ani tvrzení žalobkyně, že rozhodnutí je nesprávné, neboť její dcera měla v době, kdy žalobkyně požádala o prodloužení dlouhodobého pobytu, v ČR povolení k pobytu. Jak již soud uvedl, povolení dcery žalobkyně k pobytu na území ČR bylo odvozené od práva k pobytu, které měla žalobkyně, a ne naopak.
16. Nad rámec uvedeného soud poukazuje na skutečnost, že v prvostupňovém rozhodnutí uvedený rozsudek NSS již byl překonán novelou zákona o pobytu cizinců č. 222/2017, která je účinná od 14.8.2017. Byla tedy účinná již v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. V dřívější právní úpravě nebyl v zákoně taxativní výčet rozhodnutí, tudíž bylo

možné výkladem v pochybnostech ve prospěch dotčené osoby dovozovat povinnost zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí na rodinný a soukromý život účastníka i u rozhodnutí o povinnosti opustit republiku. Podle aktuálního znění ust. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, přiměřenost dopadu rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. Podle označené novely zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o povinnosti opustit území nepatří mezi rozhodnutí, která by musela obsahovat speciální zdůvodňování přiměřenosti dopadu tohoto rozhodnutí ve smyslu § 174a.

17. K poukazu žalobkyně na rozsudek NSS sp.zn. 5As 102/2013 ze dne 28.2.2014, podle něhož mělo být přihlédnuto k tomu, že protiprávní jednání stěžovatele na území ČR souviselo výhradně s jeho nelegálním pobytem, nepředstavuje tedy samo o sobě nebezpečí pro veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost. Dle názoru zdejšího soudu nelze zmíněný rozsudek na daný případ aplikovat, neboť žalobkyni nebylo vyčítáno ohrožení veřejné bezpečnosti či závažné porušení veřejného pořádku, pouze bylo konstatováno, že pobývá v ČR nelegálně, což je důvod pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit republiku. Nadto žalobkyní zmíněné rozhodnutí NSS se netýká rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, nýbrž rozhodnutí o správním vyhoštění.
18. Další žalobní námitka spočívá v tom, že správní orgány nezhodnotily dobu legálního pobytu žalobkyně na území ČR. Dle názoru soudu bylo ve správním řízení prokázáno, jak dlouho žalobkyně zde pobývá (uváděla ve své výpovědi od roku 2008, kdy měla povolený pobyt za účelem podnikání). V současné době však v ČR pobývá nelegálně a současně nebylo rozhodnuto o jejím vyhoštění, tudíž je zřejmé, že situaci žalobkyně správní orgány posoudily dostatečně v souladu s § 3 správního řádu.
19. V žalobě je také obsaženo tvrzení žalobkyně, že vzhledem k tomu, že je matkou dvou nezletilých dětí, je zapotřebí, aby se k možnosti odloučení vyjádřil i správní orgán OSPOD. K tomu soud připomíná, že se jedná nikoliv o řízení o pobytu nezletilých dětí, nýbrž o povinnosti žalobkyně opustit území ČR, tudíž není důvod, aby se k tomu vyjadřoval OSPOD.
20. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 5. listopadu 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.